

Minister bedre end nogen anden — hvilke Midler der staar til en Forhørsdommers Raadighed til at komme den, som klager, til Livs, saalænge han endnu har Haand- og Halskret over ham, saa er det saare forsaaligt, at de paagældende ikke komme frem med deres Klager, saa længe de ere i Dommerens Værg, det vil i Reglen sige indtil de ere „straffede Personer“. Men om de end nok saa meget ere det, saa er der jo en Ret ogsaa for dem. Det er dog noget, som den højtærede Minister sikkert vil give mig Ret i, at man ikke kan komme eller nogen Ginde bør komme bort fra, at ingen er straffet saa haardt, at han derfor ikke skulde kunne saa sin Ret. Og til denne hans Ret hører da først og fremmest dette, at han saa sin Klage undersøgt, især da for saa vidt Klagen, hverken formelt eller reelt set, gaar ud paa en Genoptagelse af det, som Dommen lyder paa, men gaar ud paa, at den paagældende under Rettsfølgelsen er bleven behandlet paa en Maade, som ikke for har forelligget Domstolene til Paafendelse.

Den højtærede Minister fandt Anledning til at nedlægge en Protest paa den danske Dommerstands Vegne. Ja, jeg antager ikke, at den højtærede Minister hermed mente, at jeg havde udløstet nogen Sigelse mod den danske Dommerstand i Almindelighed ved de Klager, som jeg her er fremkommen med. Det har ikke ligget deri. For det første ville ærede Medlemmer have lagt Mærke til — hvad jo ogsaa den højtærede Minister selv gjorde opmærksom paa — at de mest graverende af Klagerne ramte underordnede Betjente og ikke selve den Dommer — i alt Fald ikke direkte — under hvem disse Betjente sorterede. Jeg er for øvrigt ganske enig med den højtærede Minister i, at helt fri for Ansvar for sine Betjentes Handlinger kan en Dommer ikke være. Men selv om mine Bemærkninger altsaa have ramt den enkelte Dommer, er der jo ganske vist et langt Spring derfra til hele Dommerstanden. Det kunde ikke falde mig ind at tro, end sige udtale, at noget saa graverende som dette skulde være noget, som hyppigt foregaar hos vore Dommere, saa galt tror jeg dog ikke, det i Reglen gaar til. Hvad jeg derimod udtalte, at jeg troede var Reglen, var, at Forhørsdommerne mod Loven — for det er ikke Lov her i Danmark — bruge de Midler, som ere lagte i deres Haand, til at fremvinge Tilstaaelser. Saa vidt tror jeg ganske vist — og det er jo blevet bekræftet af det ærede Medlem for Aarhus (Reis), saavel som af den ærede Ordfører — at det desværre er kommet, som en Følge af det hele Retssystem, hvorefter egen Tilstaaelse

anses for det vigtigste Bevismiddel, og derfor alt rettes paa at gøre den tilfalte, Arrestanten, mor. Jeg tror, at det gælder om de fleste Forhørsdommere, at de kunne ikke fri sig for, at det er derpaa, de rette deres Bestræbelser, og at de saa ogsaa bruge Varetægtsfængslingen som et Middel dertil. Naar den højtærede Minister sagde, at man ikke maatte tro, hvad der hentes af fremgaa af de saaldne Udtalelser, at Forhørsdommerne „frydede sig“ over Tilstaaelser, vil jeg ingenlunde paastaa, at dette er Tilfældet. Ganske vist synes de Telegrammer som fare Vandet over, hver Gang Dr. Sylow faar en eller anden stakkels Arrestant til at fremkomme med Tilstaaelse, ikke just at tyde paa Sorg derover, men jeg skal ikke derfor fastholde som nogen almindelig Bestyrdning i alt Fald, at Dommerne „fryde sig“ over de Tilstaaelser, de saa frem. Men derfra og til, at de skulde være lige saa ivrige for at saa frem, hvad der taler for Arrestanten, som, hvad der taler imod ham, er der et Spring, som jeg ikke kan gøre med; men jeg tror, det er en sørgelig Følge af Systemet, at Dommerne blive ensidige, og at de ensidigt rette deres Bestræbelser paa at saa Arrestanten dømt, naar de en Gang have fattet Mistænkte til ham. — Jeg skal slutte med at gentage mit Spørgsmaal til den højtærede Minister: Hvad er der foretaget i Anledning af den Klage fra Ronen ved Odde, som er bleven afgivet til den højtærede Minister for en Maaned siden?

Justitsministeren (Rump): I Anledning af den sidste ærede Talers sidste Bemærkning skal jeg sige, at jeg har noteret mig samme. Jeg ved ikke, hvorledes Sagens Stilling i Djeblikket er. Jeg har nemlig været bortreist en halv Snes Dage siden den Tid og kun været nogle saa Dage her i Byen, men jeg skal nærmere gøre mig bekendt med Stillingen. — Naar jeg talte om, at jeg protesterede paa den danske Dommerstands Vegne, var det aldeles ikke foranlediget ved det ærede Medlems Udtalelser, saa at jeg skulde mene, at det ærede Medlem ganske i Almindelighed nærede ugunstige Tanker om den danske Dommerstand i det hele, men det var ganske naturligt, at jeg kunde fremkomme med en saadan Udtalelse, naar jeg ser den Tendens, som findes i Udtalelser i Bladene rundt omkring i Landet, thi den gaar mange Steder ud paa, at vor Dommerstand er forrumpet, og det protesterer jeg imod. Det ærede Medlem jagde, at han ikke kunde tro paa, at en Forhørsdommer lige saa vel søgte at saa frem, hvad der taler for, som, hvad der taler imod den